

מסורת הש"ס

(א) וְעַתָּה קְדוּשֵׁי לֹא: (ב) וְעַתָּה
תוֹסֵף כְּחוֹבוֹת נָדָר דְּרִישׁ לִיתָ.
(ג) וְלִשְׁלֵל קִסְתָּ: (ד) וְעַתָּה
(ה) וְנִשְׁמָע לְךָ לִיתָ אֲלוֹתוֹת
אֵל כְּעֶרְחָךְ גֵּרָם כְּבִי שְׁלִמְנִי.
(ו) וְלִשְׁלֵל קִלְתָּ: (ז) וְחֻלִּי
קִלְדָּ: (ח) וְחֻסְפִּי פִירָה.
(ט) סִיחָ לְאִשְׁמֹרֶת.

הגהות הב"ח

(א) יִשְׂרָאֵל דִּי־הוּא
שֶׁלֶן עוֹסֵן אֶתְהָא חֵלְלָה:
(ב) דִּי־הוּא תִּנּוּן יוֹסֵי כֹל זִנְבֵי
הַשְׁכֵּלִים תִּנּוּן: (ג) דִּי־הוּא תִּנּוּן
יוֹסֵי בַּכְּבֹּדָה כְּדֵי שִׁפּוּל:
(ד) דִּי־הוּא חֵלְלָה חֵלְלָה הוּא
בַּכְּבֹּדָה וְנִתְּנָה לְתוֹךְ הַטֹּמָס:

גליון הש"ס

נח' אביר מר וישיא ליה
הלכתא בבל הוי שמערתא.
עין כמות דף ניד ע"א
תוס' ד"ה לית הלכתא:
רש"י ד"ה אבל נושא ובר
נושא טאליו ב"ש"ם עין לטו
דף ניד ע"א ברש"י ד"ה
כלאים דחבליס:

רבינו חננאל

לפי שאין עוֹשֵׂין אותה
אלא לְנוֹי, מִי (לְנוֹי)
לִצְבֹּעַ הַתְּהוֹרָאוֹת בִּי מוֹנֵס
שֶׁל כִּיבֵּץ. מֵאֵכֶל הַמִּזְרֵם.
מִי זֶה הַמֵּאֵכֶל מִמִּזְרֵם
הוּא כִּדְרָתָן (מִתָּן) (נִטְלָן)
אֵל הָרֵם וְהִנֵּה לְמִסְרָם בִּי
עַל הָרֵם הָרִבְעִי. וְיֵאָר
מֵאֵכֶל הַמִּזְרֵם הוּא. כְּלוּמֹר
אֵינוֹ מֵאֵכֶל בְּנֵי אָדָם. אֲלֵא
מֵאֵכֶל הַמִּזְרֵם הוּא. חֲדָל
שְׁלֹשׁ מַעֲשֵׂי. חֲלֹק עֲלֵיו
רֵב וְשֹׁמֵאֵל וְרֵי יוֹחָן וְרֵי
אֲלֵעִזֵּר, וְדִבְרֵיכֶם מִשְׁטֵי
הֵן. וְיֵמֶר וְיֵטְרָא דְהוּא בְּתָרָא

[illegible]

אין לערנען נאך' אינעם שטעטל פאר א גאנצע וואך.

תולין פרק עשרים שבת

קמ.

בין הלכן אידי ואידי זוכל האו ואין כאן ברירת פסולת מאוכל:
ושיני של: ואינו ממחו ציד. דממחו ליה שפיר טפי: אלף
ה דר"א. חזר בו ואסר: אבוי ורבא דאמרי תרווייהו הלכה כר'
יערוף. כדרך שטורפין ציידים בקערה צפק דרך טריפה שמכה

לפי שאין עושין אותה אלא לגוון איתמו חרדל שלשו
מזע"ש למחר אמר רב ממוחו בכלי אבל לא ביד א"ל
שמואל ביד אטו כל יומא ממוחו ליה ביד ממוחו
ממורים הוא אלא אמר שמואל ממוחו ביד ואינו ממוחו
בכלי איתמר ר"א אמר אחד זה ואחד זה אסור ורבי
וחנן אמר אחד זה ואחד זה מותר אביי ורבא דאמרי
אין הלכה כרבי יוחנן קם רבי יוחנן דשמואל
בשיתיה דר"א קם רבי אלעזר בשיתיה דשמואל
אביי ורבא דאמרי תרוייהו הלכה כרבי יוחנן
אימיה דאביי עבדא ליה ולא אכל דביתיה
ויערעא עבדא ליה לרב חיה בר אשי ולא אכל
א"ל לרבך עבדי ליה ואכל ואת לא אכלת אמר

לְעוֹי רַעֲשׁי

דישטיפדו"ר
[רישטינפרייך], להשרות.
כרישוי'ן [קרישו"ן].
שחליים.
מינט"א. מנתה (צמח).
לז"א. חלחית.

מִזֶּמֶר רַע"י

ערשן אנומלין בשבת.
 שהא לשמות. ואין ערשן
 אלונגט. שהא לשמות
 להטען כשולחן חזית
 המרחק דמפרש. ושדו ל.
 ומים צלולין. שנאמרו
 יעמדו בכל יום ואי ימים
 להיות צלולין. ושפין העלונים
 נהנה כמאמנו. שש.

ב. נסים נא

אין שורין את הכרשנים.
גרסי' בנמ' דבני מערבא חני
אין שורין את הכרשנים
משום כורר, ולא שפין אותן
משום דש. אין כוורין את
התבן משום מרקר.

ידבא בר שבא הוה קאימנא קמיה דרבינא ובחש
ליה בשופתא דתומא ואכל "אמר מר זוטרא לית
הלכתא ככל הגי שמעתתא אלא כי הא דאתמר
יחדל שלשו מע"ש למחר ממחו בין ביד בין
בכבלי ונותן לתוכו דבש ולא יטרוף למחר מערב
שחליים ששחקו מע"ש למחר ונותן לתוכו שמן
וחומץ וממשיך לתוכו אמיחא ולא יטרוף אלא
מערב בשום שריסקו מע"ש למחר ונותן לתוכו
פול וגריסין ולא יטרוף אלא מערב וממשיך את
לחון זמאי אמיחא ניניא אמר אביי
ש"מ האי ניניא מעליא לתחלי: עושין אנומלין
בשבת: ד"ר יעושין אנומלין בשבת ואין עושין
אלונגסית ואיזו היא אנומלין ואיזו היא אלונגסית
אנומלין יין ודבש ופפלין אלונגסית יין ישן ומים

גלולין ואפרסמון דעכדי לבי מסותא למיקר אמר
ני כי נפקי אחאי אשקין יחמרא חד כסא וחשי
אחרינא הואי מסתפינא דלמא מנכו לי מזכותא
מי מר עוקבא דדש ביה: **מתני'** אין שורין את
שולין את הכרשין ולא שפין אותן אבל נותן
בזמן בכברה ולא יתנו על גבי מקום גבוה בשביל
מאיבוס: **גמ'** איבעיא להו שרה מאי תרגמא רב
ל אביי אלא מעתה שרה אומצא במיא הכי נמי
י שהוא עושה בחול כעא מיניה רבי יוחנן מר'
א אגן תנן אין שורין את החלתית בפושרין הא
ידאה היא דתניא ^אאין שורין את החלתית לא
מותר למאי עברי ליה ליוקרא דליבא רב אחא
בא א"ל ויל שתי תלתא תיקלי חילתתא בתלתא
אול שאל בי מדרשא אמרו ליה תנא דבי רב
זדס קב או קבין ואינו חושש אמר להו לשתות
להו רב חיאי בר אבין ברדיי הוה עובדא ואתאי
תאי שאילתיה לרב הונא ואמר הכי קאמר רב
דאסר ה"מ היכא דלא אישתי כלל אבל הכא
מיסתכן מיסתמיך ואויל רב אחא בר יוסף אכתפיה
ורא עיילנא כי ממו עייליה כעא מיניה מהו לכסכוסי
או דילמא לאולודי חורא קמיבין ואסיר א"ל לרבוכי
יניה א"ל בעי מיניה מהו לכסכוסי כיתניתא בשבתא
מבעיא לי דבעי מרב הונא ופשטי לי ^אותיפשטי ליה
א מיחוי כאלודי חורא אמר רב חסדא האי כיתניתא
משלפ

ק"ק האשה שהיא עושה צריכה לצרכיה לכסס ג' פעמים על כל דבר ודבר, ואמרו
מוליך ומביא שבלולב. מיה שמעין ודכסוס כעין שפשוף הוא ומתקין הבגד. פי'
מכפנים. ומקדי להא' כיתותא, שמעין מיה דסודרא ליתיה כתינתא, ולא יתכן לומר
זה קרוב לזה. ומשני רב חסדא דלרובי מיכיו ושרי. אמר רב חסדא האי כיתנתא

במ: שחליים. כרש"ון והיו שזקקין אותם במים: ממשיך. נטון:
מיסא. מיטע"ל דעמ"א: מעליא להחלי. לערב עם שחליים: ואין
אלונגטיס. שצויה למשקא נמא אלא לאן לאחר המרחק דוממת
ופואה: ופטי מיניסא דרשא. הרבאמי צלינמו משעתה דרש' ע
ספרי רגלי: מנכו לי מוכיפא. אם הייתי ניוול ממנו שלא אמות: שפי
ומא. ולא היה מחוק: דרש ציב. רגיל צו: ברתנ' חליס.ס.
לגנטיס בשלשן שפעאל ובעל"א לר"א וסורין אותו בפסורין וסורין אותו
קמים לפרסא: אבל נטון. התלמים: בנור החומק. ומעטל צו מאכלו
ותמס מפרס אחאי אין שורין: ואין שולין אס כדכרין. מאלף
ליהס מים ככלי לצדור פסולתן כדמתן במסכת ביאח (דף י"ז) אף
ידעו וסורין ואלא שפין אותן. ביד להסיר פסולת דהוה ליה צור:
נטון וסורין הככרה. ואע"פ דפעמיס פסולת נוסף דלך נקבי
ככרה ומנאל נתכר מאליו: סבן. הוא שעשין מן הקס חתמין
והומו כמורגין ועושה כל זב (ס) השכות תבן: מוז. הוא מוקן השכות
ועליון ואינו ראוי למאכל וכורבין אותו (א) ככרין שיסול המוז: אבל
נטון (ב) ככרה. ליתן תנור האכוס ואע"פ שהמוז י"סול מאליו כר"ס:
ואמר דבר שאין מתכוין מותר: גב' סרה. חלימין כפסורין כר"ס:
ומאל. בשר חי: שלא יעשה בו. אף שבוש צדק למעמד עובדי
חול: אס כן. דלא דענא לפרושי ממני' טפי מינן מה צין לי וכן:
ומתניין ויחדש הוי. ור' יוסי אמרה אבל לרגנן אף צנזן אסור:
ויקרא דשליח. שכלו כד ע"ז: פלסא חקלי יפסלסא. משקל ג'
הויס: אלא צי מורכב. מה יעשה בשבת? לשכות אף קמיניסא
י. דכלאו רפואה משקא הוא ותמן כל המשקין שותה ועלי
פ קט: לפרוס. דמתן מתניין אין שורין: כפאל דשרי.
יעיא הוא. הך דרב לימא כרבי יוסי דשרי צנזן אבל לרגנן
סור: עיילנא. פשטין ואיס וקן היה: לכסוס יפסינא.
מקור כמות של פשטין שמתכנסה והרי היה קשה ומשפחה
ין שמי דיו והיא מתרככה ואף הליצון שלה מזהיל על ידי
שפסוף: אלוודי חירא. הליצון מזהיל: הסס מיתיו כאלוודי
ויורא. שמקפיד על ליבונו ויהירו של סודר יותר מריתניא:
משלס

ב' יוסף זימנא חרא עליה בתר מר עוקבא דלבי ב' כסבינתא דראשי ועד טופרא דכרעי ואי אשקיין כס' ע'למא דאתי והא מר עוקבא דשתי כל יומא ש' החולית בפושרין אבל נותן לתוך החמוץ ואין לתוך הכברה או לתוך הכלכלה "אין בוכרין את א' שירד המוץ אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך אדא נרשאה קמיה דרב יוסף שרה חייב חטאת א' ממיחייב אלא אמר אביי "מדרבנן שלא יעשה כד' נאי מהו לשרות את החלתית בצונן א"ל אסור בצונן מותר א"ל "א"כ מה בין לי ולך מתניתין בתמין ולא בצונן רבי יוסי אומר בתמין אסור בצונן ר' יוסף חש ביוקרא דליבא אתא לקמיה דמר ע'למי אול אישתי חמשא בשבת ומעלי שבת לצפר' אדא ואמרי לה תנא דבי מר בר דר' אדא "שותה' קמביעיה לי כי קא מיבעיא לי לשרות מאי אמ' שאליתיה לרב אדא בר אהבה ולא הוה בידיה שורה בצונן ומניח בחמה כמאן דשרי "אפילו למ' ג' דאישתי חמשא ומעלי שבחא אי לא שתי בשבת דרב נחמן בר יצחק בר אחיה א"ל כי מטוין לבי רב יצחיה שבתא לרכוכי כיתניתא קא מיכוין ושפיר דמי קא מיכוין ושפיר דמי כי נפק אתא א"ל מאי בעא מר אמר לי שפיר דמי ותבעי ליה למר סודרא סודרא לא מ' למר מסודרא א"ל "התם מיתוי כי אולודי חיוורא הכא

ט"ס, כי הא דא"ר ירמא בפרק חבית מאי מרוב גגון אלאכסכסי מאני. וכי הא דתנן
 דתא ואיתויי [חד] או דלמא אטמויי ואיתויי ח"י, תיקו. וכן עוד מפורש בתלמוד איי ב
 ובשלושבו מחפשת, וכדאמרינן אמר רב כהנא ואיתמא רב יהודה ט"ס שעל בנרו מכסס
 איך אומר לו היה לה ללמוד משתים כמער, והדבר דרוק ביניהם ואינה אלא עמר גפ